

Bemærkninger over den Deel af Loven, skal jeg imidlertid indrømme, at der ved Examinationen af Styrmand, paa Grund af de Observationer, som de skulle anstille, kan være visse Særegenheder, som ikke i samme Grad ere tilstede ved andre Examinere og kunde der i den Henseende findes en eller anden fra de almindelige Grundsætninger afvigende Betingelse, som ikke væsentlig krævede de hidtil gjældende Regler, var det muligt, at jeg kunde gaae ind derpaa; men saaledes som det nu foreligger nærer jeg rigtigt nok det Haab, at det ikke kan passere Folkethinget. Der er en anden Sag, der staaer i Forbindelse med dette Spørgsmaal, og som jeg efter den Maade, hvorpaa det er forhandlet, er nødsaget til at omtale. Der blev under 1ste Behandling af denne Sag i det andet Thing af en æret Landsthingsmand udtalt, at det var nødvendigt, at man skjænkede vore Almuesmænd og deres Uddannelse nogen større Opmærksomhed, end man hidtil havde gjort. Det er en Tanke, som vistnok ikke ligger Noget fjern, og som jeg ikke tvivler om ogsaa skal blive realiseret, efterat denne Sag nu engang efter lang Tids Forløb er indlagt under Rigsdagen. Det forekommer mig imidlertid, at den høitærede Marineminister stillede sig lidt sunkent overfor disse Udtalelser, ja, at han endog gif saa vidt, at han ikke fandt Tanken moden til Gjennemførelse. Dette vil — saavidt jeg kan forklare det — med andre Ord sige, at vore Sømænd ikke ere modne til at modtage større Dplysning end den, de hidtil have faaet. Forsaavidt denne min Forklaring af disse den høitærede Marineministers Bemærkninger er rigtig, vilde jeg dog gjerne nedlægge en Indsigelse derimod. Flere Mænd i Landet end jeg maatte da have forfæilet det Maal, de have stillet sig, at virke for Sømændenes bedre Dplysning. Det er Noget, man i Reglen ellers ikke hører, at Folk ikke ere modne til Dplysning, hvorimod man jo ikke saa sjældent hører, at de ikke ere modne til Frihed. Den smukke Tanke gif igjen i Landsthings-Udvalgets Betænkning, idet man henstillede, at der skulde ydes et større

Beløb til Søfartens Fremme. Den høitærede Marineminister stillede sig her — forekommer det mig — meget correct, idet han forlangte nærmere Dplysning om, hvad man egentlig meente dermed, og det viste sig da, at to ærede Landsthingsmænd, En for Sjælland og En for Kjøbenhavn, havde stillet sig — hvad ogsaa Ordene angave — paa Sømænds Standpunkt i Almindelighed uden Hensyn til, om de hørte hjemme i Skagen eller i Kjøbenhavn. Men et andet æret Medlem, den ærede Didsbøer, fremhævede nogle Betragtninger i denne Retning angaaende hvilkke han paa en Maade efter den Form, hvori de fremkom, udfordrede til nærmere Omtale og Indsigelse. Han befjendte nemlig, at, naar han havde været med til at stille Forslaget om et forhøjet Tilskud til Søfartens Fremme i Retning af at gjøre Gavn for unge Sømænd, havde han nærmest tænkt paa Foreningen til Søfartens Fremme i Kjøbenhavn; han meente, at efter den Stilling og den Betydning, som den Skole, der bestyredes af Foreningen til Søfartens Fremme, havde, maatte en meget stor Deel af det Beløb, som man kunde tænke sig bevilget, anvendes til denne Forening. Der udvikledes ved samme Leilighed, men i et andet Fordrag, at denne Forening kun havde det Almindeliges Interesse for sig, og at denne Skole ikke var nogen Entreprise. Det er selvfølgelig, det vide vi; men deri synes at kunne ligge den Beskyldning imod de andre Anstalter af lignende Art, at de eve anlagte for privat Fordeel, at det tildeels var Egennytte, der havde drevet dem til at virke i lignende Retning. Nu er Tingen den, at den Smule, som Rigsdagen hidtil har bevilget til Søfartens Fremme, er anvendt her i Kjøbenhavn. Den er factiff bevilget til den Kjøbenhavnske Skole. Finantsudvalget har iaar sagt: dette lille Beløb stille vi til Indenrigsministerens frie Raadighed. Dette staaer i Betænkningen, er saaledes vedtaget af Thinget, og jeg havde tidligere ikke tænkt at ville være ved denne Sag, jeg havde meent, at det nok vilde gaae i det gamle Spor; thi det er en Selvfølge, at naar man vil give en Institution som